

miti za to, že bylo povinností žalovaného, by toulavého psa ze svého dvora vykázal, a, když tak neučinil, když naopak svolil, aby byl přiběhlík opětovně na jeho dvoře trpěn, ba dokonce krmen a, odběhl-li — bylo řečeno v dotyčném zjištění, že »s vědomím a vůlí příslušníků domácnosti«, což by dávalo tušiti, že se pes dovoloval — zase byl přijímán a ponecháván ve dvoře, nelze pochybovati, což ostatně částečně postřehl soud prvé stolice, vyřknuvši to s omezením, že řečený pes nebyl u žalovaného s t á l e chován, — že žalovaný z vlastní vůle učinil ze sebe osobu, která jest oprávněna ve vlastním jméně rozhodovati, jak má býti pes opatrován a chován, že proto musí býti považován za jeho chovatele aspoň potud, pokud tohoto toulavého psa na svém uzavřeném dvoře ponechal, neboť, stalo-li se tak, převzal tím okamžikem na sebe povinnost chovatele podle Šu 1320 obč. zák., o nichž nedá se podle doslovu zákona souditi, že vzcházejí jenom tam, kde běží o dlouhodobé a trvalé chovatelství. Žalovanému ukládal již předpis Šu 1297 obč. zák., aby buď toulavého psa netrpěl na svém dvoře, nebo, když se ho ujal a jej krmil, postaral se také o jeho náležité opatření a dozor nad ním. Proto jest uznati, že byl žalovaný povinen podle Šu 1320 obč. zák. důkazem, že se nijak a ničím neprovinil ve příčině náležitého opatření řečeného psa a dozoru nad ním.

Čís. 4397.

Novela o právu manželském.

Předcházel-li žádosti za rozluky ve sporu o rozvod rozsudek pro zmeškání, jímž zjištěno cizoložství jednoho z manželů, jest pro povolení rozluky dle Šu 17 zák. lhotejno, zda manželé napotom obnovili manželské společenství. Šetření o okolnostech, nastalých po rozvodu, nelze konati.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1924, R I 901/24).

V předchozím sporu o rozvod bylo rozsudkem pro zmeškání uznáno na rozvod z viny manželčiny. Napotomní žádosti manžela o povolení rozluky o b a n i ž š í s o u d y vyhověly. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka, vytýkajíc, že souhlasnými usneseními nižších soudů byl porušen zákon v předpisu Šu 17 a 14 rozlukového zákona, odůvodňuje tento svůj názor tím, že nemělo býti nižšími soudy přehlédnuto, že její manžel se dopustil dokázaně cizoložství a že oba manželé po právoplatnosti rozsudku o rozvodu obnovili manželské společenství. Dovolací stížnost není opodstatněna. Stěžovatelka pojímá nesprávně činnost, předpisem Šu 17 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. soudům pro řízení tam bližše uvedené uloženou, která vzhledem k tomu, že předcházel ve sporu o rozvod rozsudek vydaný pro zmeškání, záleží v tom, že soudu jest zkoumati, zda skutečnosti žalobcem ve sporu tom přednesené, a jsoucími tehda po ruce průvody nevyvrácené, které

rozsudku byly za základ položeny, byly by již tehdy k tomu stačily, by na jejich podkladu byla povolena rozluka, a nikoli jen rozvod, kdyby byla prosba žalobní směřovala na rozluku. Prvý soud proto neprávem o žádosti manžela o povolení rozluky konal šetření o skutkových okolnostech, které se udály po vydání rozsudku ve sporu rozvodovém; slova zákona (§ 17 cit. zák.) »na základě konaného šetření« vztahují se, jak vyslovil nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 13. června 1922 Rv I 681/22 čís. sb. 1711 stěžovatelkou v její dovolací stížnosti citovaném, a jí tedy známém — pročež se na bližší jeho odůvodnění odkazuje — jen na skutkové okolnosti, které byvše zjištěny v právoplatném rozsudku rozvodovém, mohou jedině býti podkladem a důvodem výroku o povolení rozluky. Dle toho jest v tomto nesporném řízení naprosto lhostejno, zdali se žadatel dopustil rovněž cizoložství, a odvolání se na předpis Šu 14 rozlukového zákona nemá zde místa, když manželka na svého manžela žaloby o rozvod pro cizoložství jím spáchané nepodala ani jeho cizoložství jinak nebylo zjištěno. Rovněž tak jest zde právně bezvýznamnou okolnost, že manželé v roce 1921 — po vydání rozsudku ve sporu rozvodovém — obnovili manželské společenství, neboť manžel žádal za povolení rozluky ve smyslu Šu 17 cit. zák. z důvodu manželčina cizoložství rozsudkem zjištěného (§ 13 písm. a) cit. zák.), nikoli z důvodu nepřekonatelného odporu (§ 13 písm. i) cit. zák.) ve smyslu Šu 15 a 16 tohoto zákona, při němž jedině nutno by bylo zabývat se blíže otázkou obnovení manželského společenství po provedení rozvodu.

Čís. 4398.

Nebyla-li při dražbě nemovitosti vůbec učiněna nabídka, nelze řízení zastaviti dle Šu 200 čís. 3 ex. ř., nýbrž jest použiti Šu 151 ex. ř.

Venkovský mlýn s pilou, poháněný vodní silou, jest venkovským statkem ve smyslu Šu 151 ex. ř., nikoli však mlýn obchodní, třeba k němu přináležejí pozemky.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1924, R I 930/24).

Soud první stolice zastavil dražební řízení ohledně mlýna z důvodů Šu 200 čís. 3 ex. ř. Rekursní soud vyhověl rekursu vymáhající věřitelky potud, že vypustil z napadaného usnesení slova: »z důvodů Šu 200 čís. 3 ex. ř.« Důvody: Rekursu nutno přiznati oprávnění. Soudce první pochybil v tom, že zastavil řízení exekuční z důvodu Šu 200 čís. 3 ex. ř. Tohoto případu však zde není, neboť tento zákonný předpis vztahuje se pouze na případ, že vymáhající věřitel před počátkem dražby upustil od pokračování v exekuci, což má dle téhož předpisu zákonného dále za následek, že pro vykonatelnou pohledávku vymáhajícího věřitele nemůže před projitím půl roku od zrušení navržena býti nová dražba. V případě, o který jde, nebyla u dražebního roku učiněna nabídka, což je stejné jako kdyby při stání dražebním bylo méně nabízeno, než činí nejmenší podání, a tu jest rozhodný předpis Šu 151 ex. ř. Z doslovu posledního odstavce tohoto zákonného předpisu plyne patrně, že dražební řízení sluší sice zrušiti, když nejmenší podání učiněno